

16/8/62

מר בן-אשר הנכבד והיקר, שלום לך ולנכרה חנה,

תודה לך על אגרתך מה-25/6/62, בטח הנך מפתח על שתיקתי. לדאבוני ולצער לבי במכתבים המגיעים אלי הן מגונדר והן מישראל אין בהם משום בשורות מעודדים. כפרט המכתב שקבלתי באחרונה מאחד הכתורים שנמצאים בארץ הביא לא רק אותי אלא גם את כל הכתורים שנמצאים באדים אבבה ושיש להם רגש אהבה וכסופים לאדמת הקודש למבוכה כזו שאי אפשר לחאר במילים. אחרי קריאת מכתב זה הרגשנו עצמנו כמבודדים ושנואים מכל צד. כאנשים המוקפים מאויבים תקוהו ואמונתנו הייתה שעת ישראל יראה אותנו כאחים לצרה ולמצוא מעם זה הנחומים. לצער לבנו תקוה ואמונה זו נכזבה בגזר הדין שנתן כרבנות הראשית. במכתב שקבלתי נאמר: "בקשר לבעיה עם הרבנים הבעיה איננה בעיה דתית אלא הבעיה היא בזעיה ככל הבעיות הגזעיות כעולם. את יהדותנו לא קבלו וכל הדבור הוא נגד קבלת יהדותנו." במלים אלו בשר לנו בחור את בשורת איוב המרה. כפי שאנו רואים מהמכתב הגזר דין ניתן לא על עקרונות דת אלא על עקרונות הגזע והצבע. אילו גזר הדין זה ניתן על ידי רבנים מגרמניה כדרום אר"ב בארצות העקרון הגזענות נמצאת בהתפתחותה לא היה מפתיענו, סוף סוף זה דבר טבעי שהיבורים לוקחים את גוון טביבתם. אבל אנו לא חכינו שבזר דין כזה המבוסס על עקרונות גזענות וצבע יבחן על ידי הובג החורה הגאוני ישראל כאדמת הקודש. וזה געשה דוקא בזמן שעיני כל העולם כלו חלויים אל אדמת הקודש ואזניהם מקשבות לשמוע את התורה היוצאת מציון. האם זו היא תורה הראויה לצאת מציון בזמן הזה? האם אנו פלשים שסבלנו במשך מאות שנים וסובלים עוד היום על יחוד השם נהיה ראשונים היוצאים במשע נפש ואכזבה בסובלנותו של עם ישראל? איזה תועלת מצאו גאוני ישראל ללכת אחרי הגזענות? הלא דור זה עודנו עד לשואה שהוטטה על מיליוני ישראל בגלל תורה פסולה זו? האם משעה שהן מסק דין זה נשטטו מהוגי התורה הכלל הגדול! ואהבת לדעך כמוך? ומאמרו של המורה הגדול הלל: הוי כחלמידיו של אהרון... אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

גזר דין זה סופו להביע לאזני העדה הפלשית. ואם עלינו שנמצאים באדים ושטעמנו את פעם התרבות, יצר עלינו רגש של דכאון ויאוש כזה, איזה הרגשה יצור על העזיה? ומה תהינה התוצאות מזה? האמללים הם ירגישו שהם שנואים מצד אחד בגלל דתם ומצד שני בגלל צבעם. האם אנחנו אשמים בכל זה? אנחנו נולדנו בדה זו ואנו היינו וגם בעתיד נשאר נאמנים לה. ומה בנוגע לצבע אנו חומים ואת זה אין ביכולתנו לשנותו. אנו מדאגים מאד שהתפסות גזר הדין יגביר את הברות ויפתח לרוחה למיסיון את השער הסגור שאנו משתדלים לטחוט בעדו כל סדק בעדה הפלשית.

מר בן אשר היקר, אף על פי שהשמועה על פסק הדין הכיאה אותי למצב ביטנות ואין אני מרגיש די אומץ להגיש בקשה כלשהי מוצא אני כחובתי להעביר אליך את הרגום המכתב האחרון שקבלתי מראשי העדה מהכהנים שבאמביבר. בעית הקרקעות מחסירה מיום ליום. ומצב זה אינו רק בסביבת אוזבה אלא בכל מקום שנמצאים בו פלשים. לפני מספר חודשים יבא בעתון המקומי שבעית השלום החכירה המצא את פתרונה על ידי ועדה פרלמנטרית מיוחדת. אולם זה היה רק בשביל לשדל אותנו בחקוזה שוא. בשכועות האחרונים הגיעו ידיעות גם מאזור לסטה שבלייל חג הפסח הייתה התנפלות על כפר פלשי. כפר שלם נשרף באש ואשה פלשית עם הינוקה נהרגו על המקום. הפלשים, אף על פי שמספרם היה מעט הגנו על נפשם וכחילופי היריות נהרג ראש הכנופיה. למחרת, אף על פי שמעשה הפלשים הייתה התבוננות על נמשם בא מקיד הסביבה החריט את כהנות הפלשים שנצלו מהשרפה וגרשם מהמקום בידיים ויקות. תושבי הכפר נדרו אל אחיהם שבאזור סימן. מצבם הקשה של הפלשים ידועים לבעל הבית מהמכתבים שנשלחים עליו על ידי העדה הפלשית אולם בקשהם לשפור מצבם לא מצאה אוזן קשבת. למצב זה אין לי תרופה אחרת כי אם להעביר את הפלשים לאזור פנוי. משום זה בקשנו אדמות פנויות באזור מאי טיו שכחתי לך עליו לפני כשנחיים. לדאבוני לבינו גם לזה מחפשים ומוצאים חמיד חכשולים וסיבות ובכל מקום דסיקוחינו מצאו כותל אטום. ועדיין לא זזנו ממקום המוצא. אנשח הקרובים אל החצר אינם מעוניינים לשום שנוי ורצונם רחוקה מלהגיש עזרה כלשהי. עכשיו הגענו למצב כזה לצעוק אל אלוקי הרוחות "למה הרעתה לעם הזה".

בחקוה לשמוע ממך דבר מה בברכה נאמנה